

Hansen) nævnede en Bestemmelse vedrørende Rigsdagsmænd, gaaende ud paa, at disse, naar Rigsdagen er samlet, ikke skulde være forpligtede til at møde ved Alarmeringsøvelse og ved Mobilisering. Naar jeg har ment det rigtigt at træffe denne Bestemmelse, skyldes det ikke en særlig Hensynsfuldhed mod ærede Kolleger eller, det kan jeg gerne tilføje, mod mig selv; det er ikke det Synspunkt, jeg har set denne Bestemmelse fra. Betragtningen har været den, at i det Øjeblik, Rigsdagen er samlet, er for Rigsdagsmændene den vigtigste Gerning, de overhovedet kan kaldes til, den at møde i Tinget, og at ingen Kreds bør af andre Hensyn savne Repræsentant. Det er en Betragtning, som en bekendt Grundlovsparagraf gaar ud fra, og jeg mener, at det er rigtigt ogsaa at anvende den overfor det her omhandlede Forhold.

Naar det ærede Medlem mente, at Ministeren vilde kunne benytte § 90 i Straffeloven til at hjemsende eller fritage Folk, som var blevet indkaldt til Trods for, at de hørte til en ældre Aargang, men havde været borte i Mellemtiden og derfor i en vis Forstand havde faaet deres Tjeneste udsat, er det ikke rigtigt; vedkommende Paragraf gælder ikke dette Forhold. Den nævnte Paragraf angaar dem, som er dømt for Rømning, og for deres vedkommende findes der en saadan Bemyndigelse. Det andet Forhold derimod, Flytning i Tjenesteaaarene, henhører under Justitsministeriet, og § 90 i Straffeloven kan ikke anvendes overfor det.

I denne Forbindelse turde jeg maaske give en Meddelelse. Ærede Medlemmer vil mindes, at der i Overgangsbestemmelserne i Loven af 1909 blev indført den Regel, at indtil man havde faaet tilstrækkeligt Mandskab til at udfylde de deri bestemte Rammer, skulde det ordnes saaledes, at de værnepligtige blev staaende i Rullerne for Øernes Vedkommende ogsaa ud over de 16 Aar, paa ubestemt Tid. Denne Regel har nu kunnet, om jeg saa maa sige, begrænses, idet det har vist sig, at 20 Aargange vil være tilstrækkeligt, og det vil saaledes kunne fastslaas, at vi heller ikke i Fremtiden kommer til at gaa ud over de 20 Aargange. De Aargange, der er ældre, vil fra den paagældende 1. Januar blive slettet af Rullerne, saaledes at man i den Henseende ved, hvad man har at holde sig til, og efterhaanden som Bestemmelserne bliver gennemført, vil man jo kunne gaa videre nedad i den Henseende.

Dernæst rettede det ærede Medlem ligesom andre ærede Medlemmer nogle Bemærkninger til mig vedrørende Straffetretten. Jeg har Grund til her at fremhæve, at det er et af de vanskeligste Omraader i de Ministerier, som jeg i Øjeblikket har med at gøre, og et af de Omraader, som oftest træder mig for Øje. Der er jo ikke Tvivl om, at det fra alle Sider maa indrømmes, at der i Militæretaten, hvor unge Mennesker samles bevæbnede, maa hævdes en noget anden Art af Lydighedspligt end paa andre Omraader. Men jeg tror, at man kan være lige saa enig om, at der i Befolkningen — og det i meget vide Kredse, hos et overvældende stort Flertal — hersker stor Utilfredshed med de for Hævdelsen af denne Lydighedspligt gældende Regler. Atter og atter fremkommer der paa dette Punkt Klager, atter og atter lyder der Udtryk for Utryghed og Mistro overfor Retsplejens Form og Uvillie overfor Straffelovens Regler, fordi man føler disse Regler som stridende mod det Standpunkt, hvortil den danske Befolkning i det store og hele kan siges at være naaet. Blandt de Klager, det tidt fremføres overfor Ministeriet, er Klager angaaende selve Befalingsmændenes Forhold overfor de underordnede, idet der tidt paastaas, at Befalingsmændene overfor de underordnede optræder med Haardhed, med Grovhed. Naar saadanne Klager fremføres, bliver de naturligvis undersøgt, og jeg har haft en ikke helt lille Række af Klager at beskæftige mig med. Det gaar i denne Henseende, som det her i Verden plejer at gaa, at nogle af Klagerne viser sig at være berettigede, andre uberettigede. Jeg nævnede før en Klage, som efter mit Indtryk væsentlig er uberettiget. Jeg kan her anføre en anden Klage, som har vist sig at være berettiget, og som, hvad ærede Medlemmer vil vide, i Gaar har medført en Domfældelse af den Officer, overfor hvem Klagen blev rettet. Men der er vel Grund til at fremhæve og indprente baade i Forsamlingens og Befolkningens Bevidsthed, at hvad der ellers kan siges paa den militære Straffelov, saa er den ikke uden Bestemmelser, som giver Værn overfor mulige Overgreb fra Befalingsmænds Side, naar de benyttes. § 131 i Forbindelse med § 132 giver Bestemmelser overfor virkelige Overgreb, [som antager Form af Vold overfor den underordnede, og § 133 gaar videre, idet den siger følgende: „Den, som krænker en Undermands Ære ved ubeføjet at tillægge ham Handlinger, der